

**ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ
ΠΟΙΗΣΗΣ
21 ΜΑΡΤΙΟΥ 2025
ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ
ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ**

24^ο ΓΕΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

2024-2025

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ Α., - ΣΑΜΟΥΡΗ Σ., ΠΕ02

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΟΙΗΣΗΣ

Η Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης είναι μια **ελληνική πρωτοβουλία**.

Η αρχική έμπνευσή της ανήκει στον ποιητή **Μιχαήλ Μήτρα**, ο οποίος το φθινόπωρο του **1997** πρότεινε στην Εταιρεία Συγγραφέων να υιοθετηθεί ο εορτασμός της ποίησης στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες χώρες, και να οριστεί συγκεκριμένη μέρα γι' αυτό.

21^η Μαρτίου

Η ιδέα για την ημέρα εορτασμού ανήκει στην ποιήτρια **Λύντια Στεφάνου**, η οποία πρότεινε την **21η Μαρτίου** ως την ημέρα της εαρινής ισημερίας, που συνδυάζει το φως από τη μία και το σκοτάδι από την άλλη, όπως η ποίηση, που συνδυάζει το φωτεινό της πρόσωπο της αισιοδοξίας με το σκοτεινό πρόσωπο του πένθους. Η πρώτη Ημέρα Ποίησης γιορτάστηκε το **1998** στο παλιό ταχυδρομείο της πλατείας Κοτζιά.

1. Τοπίο, Μανόλης Αναγνωστάκης

- Ερειπωμένοι τοίχοι. Εγκατάλειψη.
 - Περρασμένες μορφές κυκλοφορούνε αδιάφορα
 - Χρόνος παλιός χωρίς υπόσταση
 - Τίποτα πια δε θ' αλλάξει δω μέσα.
-
- Είναι μια ήρεμη σιωπή μην περιμένεις απάντηση
 - Κάποια νύχτα μαρτιάτικη χωρίς επιστροφή
 - Χωρίς νιότη, χωρίς έρωτα, χωρίς έπαρση περιττή.
 - Κάθε Μάρτη αρχίζει μιαν Άνοιξη.
-
- Το βιβλίο σημαδεμένο στη σελίδα 16
 - Το πρόγραμμα της συναυλίας για την άλλη Κυριακή

2. Οι εχθροί της Άνοιξης, Μίλτος Σαχτούρης

- Έρχεται φέτος κουρασμένη
 - η Άνοιξη
 - (να) κουβαλάει τόσα χρόνια
 - τα λουλούδια πάνω της.
-
- Σκοτεινοί άνθρωποι
 - στις γωνιές την παραμονεύουν
 - για να την τσακίσουν.
-
- Αυτή όμως
 - με κρότο
 - ανάβει ένα-ένα
 - τα λουλούδια της
 - στα μάτια τους τα ρίχνει
 - (για) να τους στραβώσει.

3. Όνειρο καλοκαιρινού μεσημεριού, Γιάννης Ρίτσος

- Απόψε κοιμηθήκαμε στην αγκαλιά της Άνοιξης
- ακουμπώντας το κεφάλι στην καρδιά της
- ακούγαμε στον ύπνο μας τις ανάσες των πουλιών και την καρδιά μας.
- Το πρωί που ξυπνήσαμε είδαμε τον ουρανό να περπατάει στην κάμαρά μας
- σα γαλανό πουλί με χρυσά μάτια, που τσίμπαγε τα ψίχουλα των σκιών
- που μείνανε από χθες βράδυ στο πάτωμα.
- Το χώμα ποτίστηκε με φως. Δε ξεχωρίζεις φως και χώμα.
- Άνοιξαν τα παράθυρα και μπήκαν μέσα τα λουλούδια
- σαν ένα εύθυμο στράτευμα με κόκκινα τύμπανα και χρυσές τρομπέτες
- που γυρίζει απ' το χθεσινό μας κήπο στη σημερινή μας καλοσύνη
- Εμείς μαζεύουμε παπαρούνες και φτιάχνουμε κόκκινα ματογυάλια
- και βάφουμε κόκκινο το μούτρο της γριάς βροχής
- και χτυπάμε παλαμάκια κάθε φορά που ένα μπουμπούκι
- σκάει απάνω στο ξερό κλαδί
- Στις ξανθές πλεξούδες της Άνοιξης φύτεψαν γαλανά κρινάκια.
- Μια στιγμή να νιφτούμε και φθάσαμε.

4. Για μια άνοιξη στην Αθήνα, Οδυσσέας Ελύτης

- Άνοιξη θρύψαλο μενεξεδί
- Άνοιξη χνούδι περιστέρας
- Άνοιξη σκόνη μυριόχρωμη
- Άνοιξη πίκρισμα του σκίνου
- Άνοιξη σουσάμι αόρατο
- Άνοιξη αίμα του βολβού
- Άνοιξη μούρο αδάγκωτο
- Άνοιξη χάσμα της λιποθυμίας
- Άνοιξη μήτρα σκοτεινή
- Άνοιξη πράξη ακατονόμαστη
- Άνοιξη άνοιξη σαλπάροντας
- Άνοιξη άνοιξη σημαιοστόλιστη
- Άνοιξη “αντίο αντίο παιδιά!”

5. Από “Τα Άνθη του Κακού”, Σαρλ Μπωντλαίρ

- Ν’ ανακαλώ την άνοιξη με τη θέλησή μου,
- Ν’ αντλώ απ’ την καρδιά μου ήλιο, και να κάνω
- Με τις καυτές μου σκέψεις μια χλιαρή αχλύ.

6. «Καντάτα – αυτός με την Παλόμα», Τάσος Λειβαδίτης

- Πες μου, α, πες μου, λοιπόν, πού πήγε όλη εκείνη η άνοιξη,
- τα χωρατά των σπουργιτιών, σγουρά γέλια των θάμνων,
- οι παπαρούνες σα γλυκά κόκκινα στόματα, ρυάκια μου ασυλλόγιστα, πού πάτε;
- Σαν ένας γρύλλος που ξεχάστηκε στη μέρα το ξύλινο μαγγανοπήγαδο μακριά,
- πλάι στο πηγάδι ο παπούς παίζοντας την κιθάρα του,
- «μακριά, σα θα φύγω, μάνα, στην ξενιτιά»,
- ένα κλωνί βασιλικός μες στα χοντρά ρουθούνια του
- να ευωδιάζουν τα πλεμόνια του απ' τις στερνές ομορφιές της γης,
- πουλιά πετούσαν στα κλαδιά, σα να πηγαίνανε χαρούμενα μηνύματα
- από κόσμο σε κόσμο. Απρόοπτα, ξαφνιασμένα πρωινά και μεγάλα, μακρόσυρτα σούρουπα
- με τ' άστρα να τρέμουν μακριά σαν ανοιξιάτικα μουσκεμένα βλέφαρα,
- έκθαμβες ώρες, βαρειές απ' όλο το γιγάντιο Αόριστο
- που έφτανε ως τον πόνο. Αίσθηση αβέβαιη όλων των μυστικών της ζωής
- που διαπερνούσαν σα ρίγη, πέρα, κει κάτω, κει κάτω, μακριά,
- τους βραδυνούς ορίζοντες.

7. Άνοιξη, Κώστας Καρυωτάκης

- Έφτασ' η ώρα Άνοιξη -το λεν τα χελιδόνια- κι ο σκυθρωπός Χειμώνας εκίνησε να φύγει· του στέλνει κείνη λούλουδα, αυτός της ρίχνει χιόνια, και με τ' αθώο γέλιο της τα δάκρυά του σμίγει.
- Στο γαλανό παλάτι του ο Φοίβος τριγυρίζει και, χύνοντας, αφόβιστα ολόχρυσες αχτίδες, σ' ό,τι στο δρόμο του βρεθεί το χρώμα του χαρίζει κι αφήνει πίσω του χαρά και άσβεστες ελπίδες.
- Τα δέντρα πρασινίσανε και γιόμισαν λουλούδια· του πιστικού ακούγεται η γέρικη φλογέρα να σιγολέει άφταστα κάθε πρωί τραγούδια, και τα πουλιά να κελαηδούν τον ύμνο τους στη μέρα.
- Παντού ξεχύνετ' η χαρά. Μόνον εσύ, μικρή μου, βλέπεις τις τόσες ομορφιές με μάτια δακρυσμένα. Έλα να βρεις παρηγοριά στ' ολόθερμο φιλί μου! Επρόβαλε η Άνοιξη! Ξέχνα τα περασμένα!